

Σοφία Μπραϊμάκου

Μόνιμοι κάτοικοι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θα δεις, θα το φτιάξουμε στα μέτρα μας, καινούργιο θα το κάνουμε. Το νέο μας σπίτι έχει αυλή και πολλούς τοίχους που χρειάζονται βάψιμο· εσύ θα διαλέξεις το χρώμα. Τα δωμάτια είναι ψηλοτάβανα, ό,τι πρέπει για μια καινούργια αρχή...

Ένα σπίτι ακατοίκητο. Ένας τοίχος που στάζει. Σκουριασμένα καρφιά. Μια στέρνα με στάσιμα νερά. Περίλυπες μαρμάρινες κεφαλές. Παρασιτικοί οργανισμοί που χτίζουν ολόκληρες αποικίες μέσα σε μικροσκοπικές ρωγμές.

Δωμάτια με θέα ολόκληρη την πόλη και άλλα που κοιτούν τις κορυφές των πιο ψηλών κυπαρισσιών.

Στο νέο της βιβλίο, η Σοφία Μπραϊμάκου ακολουθεί τα βήματα της Ζωής, μιας νέας γυναίκας που μετακομίζει με τον σύντροφό της σε μια παλαιά κατοικία στο Μετσ. Στην προσπάθειά τους να νοσηματοδοτήσουν μια καινούργια αρχή, επιδίδονται σε μια ανακαίνιση με ξέφρενους ρυθμούς και υλικά τόσο εύθραυστα, όσο οι πορσελάνες και ο έρωτας. Όμως τα υδραυλικά, οι κολόνες, τα ντουβάρια, ακόμα και τα θεμέλιά του, αντιστέκονται σθεναρά στις νεότροπες παρεμβάσεις του ζευγαριού, με τον ίδιο τρόπο που η ζωή κλοτσάει τα σχέδιά μας κάθε φορά που προσπαθούμε να γαντζωθούμε πάνω της με όλη μας τη δύναμη.

Οι διασταυρούμενες αφηγήσεις της ηρωίδας ξεπροβάλλουν από τη μνήμη της ως παράλληλες ιστορίες που μεταξύ τους περιπλέκονται, όπως περιπλέκει κανείς τα όνειρα που είδε το προηγούμενο βράδυ όταν προσπαθίσει να τα αφηγηθεί την επόμενη μέρα.

Ένα μυθιστόρημα που κινείται από το πάτωμα ως το ταβάνι, ψηλαφίζοντας την απόσταση που υπάρχει ανάμεσα στην επικράτεια δυο αταίριαστων κόσμων που στροβιλίζονται ο ένας γύρω από τη δίνη του άλλου.

Η υγρασία που γλείφει την άκρη του ταβανιού, οι κουρτίνες που πρέπει να κρεμάσουμε, οι κούτες που παραμένουν κλειστές, τα θραύσματα από τις ραγισμένες πορσελάνες, οι ρωγμές στα ντουβάρια, τα δάπεδα, οι πάγκοι της κουζίνας, το νέο χρώμα που θα βάψουμε τους τοίχους, είναι όλα κομμάτια από το παζλ μιας νέας ζωής που έρχεται σαν εισβολέας να παρασιτήσει πάνω σε όλες τις παλιές ψυχές που κατοίκησαν ποτέ αυτό το σπίτι. Έτσι, ο ίσκιος μας, τα ακάρεια που σκορπίζουμε πάνω στο στρώμα σαν ξαπλώνουμε κάθε βράδυ, η σκόνη από τα κύτταρά μας που απλώνει το απαλό της χνούδι πάνω στις επιφάνειες των επίπλων είναι τα ολοδικά μας φθαρτά υλικά με τα οποία θα επιχειρήσουμε να φτιάξουμε το σπίτι, και με την ψευδαίσθηση πως αυτό θα γίνει κάποτε δικό μας, να μας κατατρώνει τα σωθικά. Λες και θα μπορούσε να γίνει δικό μας. Λες και θα μπορούσε ποτέ κάτι να μας ανήκει ολοκληρωτικά.

Σοφία Μπραϊμάκου

ΜΟΝΙΜΟΙ
ΚΑΤΟΙΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

νεφέλη

ISBN: 978-960-504-297-4

Σελ. 140, τιμή: € 9,90

Σχήμα: 12,2x20εκ.

- [ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ](#)
- [ΕΞΩΦΥΛΛΟ \(JPEG 300dpi\)](#)

Η Σοφία Μπραϊμάκου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1976 και εργάζεται ως κειμενογράφος. Έχει συνεργαστεί με πολλά έντυπα και διαδικτυακά μέσα ενημέρωσης ως δημοσιογράφος, αρθρογράφος και μεταφράστρια, καλύπτοντας θέματα γύρω από τη σύγχρονη ζωή, τη γαστρονομία και τον πολιτισμό. Το πρώτο της βιβλίο, *Ματάμπρε, Ιστορίες που σκοτώνουν την πείνα* (Νεφέλη, 2018), τιμήθηκε με το Βραβείο Μένη Κουμανταρέα 2019 της Εταιρείας Συγγραφέων και ήταν υποψήφιο για το Κρατικό Βραβείο στην κατηγορία Διηγήματος-Νουβέλας. Διηγήματά της έχουν δημοσιευτεί στα λογοτεχνικά περιοδικά *Οροπέδιο*, *Φρέαρ* και *Χάρτης*, καθώς και σε εφημερίδες και περιοδικά ποικίλης ύλης.